

Posudek bakalářské práce

Ing. arch. Klára Brůhova: Josip Plečnik a jeho projekty pro Prahu.

Bakalářská práce Kláry Brůhové je věnována tvůrci, které stojí v popředí domácího badatelského zájmu zejména v posledních 20. letech. Předmětem jejího zájmu není Plečnikova architektura, ale jeho urbanistické projekty pro Prahu, zpracovávané v souvislosti s Plečnikovou rolí hradního architekta. Východiskem projektů tak není idea moderní metropole, ale Pražský hrad jako pomyslný středobod a symbol nového státu.

V jednotlivých kapitolách autorka nejprve mapuje situaci v Praze, resp. ve čtvrtích, které budou Plečnikovými plány dotčeny. Následně se věnuje osobnosti Plečnika a okolnostem jeho příchodu do Prahy, čímž dospívá k samotnému jádru práce, kterým je konfrontace Plečnikových vizí s názory Státní regulační komise a jejích jednotlivých členů. Epilogem práce je stručná charakteristika situace v Praze po Plečnikově odchodu a nastínění jeho role při urbanistické proměně slovinské Lublaně. Práce je doplněna poměrně rozsáhlou obrazovou přílohou, která jednotlivé projekty dokumentuje.

Téma Plečnik a Praha rozhodně není samo osobě nové, stejně jako byly mnohokrát publikovány i jeho urbanistické plány. Spíše než jim a jejich domácím souvislostem však byla většinou pozornost věnována samotné přestavbě Hradu a svébytnému jazyku jeho architektury. Těžištěm práce Kláry Brůhové je podrobná analýza plánů a jejich reflexe v dobových pramenech. Je potěšitelné, že se jí podařilo v rámci archivního průzkumu nalézt i některé dosud nepublikované dokumenty. Stránky, věnované plánům a okolnostem jejich vzniku, patří rozhodně k nejlepším pasážím celé práce.

Trochu složitější je to s úvodními statěmi, které mají za úkol představit nejprve Prahu a posléze osobnost architekta Plečnika. Jakkoli je lze označit za výstižné a z hlediska bakalářské práce adekvátní, nelze se ubránit dojmu, že jim mohla být – vzhledem ke zkušenostem i talentu autorky – věnována hlubší pozornost včetně dohledání další literatury. Z textu je rovněž zřejmé, že autorka není příliš navyklá pracovat s poznámkovým aparátem, neboť velmi mnoho uvedených – a evidentně správných – údajů není opatřeno zdrojem původu. Zejména v případě Plečnikovy osobnosti se pak autorka spokojí jen s jedním zdrojem, ze kterého přejímá i citace jiných autorů bez uvedení pramene, odkud původní citát pochází. Práce bohužel také trochu postrádá plnohodnotný syntetický závěr, který by Plečnikovy snahy shrnul a zasadil do širších architektonicko-urbanistických souvislostí. Velmi zajímavé je naopak srovnání s Lublaní a je škoda, že se mu autorka nevěnovala podrobněji.

Přes tyto dílčí poznámky lze říci, že práce je vyzrálá a dokládá autorčinu erudici i velký zájem o zvolené téma. K dobru je rovněž třeba přičíst velmi kvalitní jazykový projev, který rozhodně nebývá u podobných prací standardem. Bakalářskou práci Kláry Brůhové proto rád doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 9.9.2011

PhDr. Richard Biegel, Ph.D.